

Niečo veľké a nech je to láska (VIII): Rozhodnem sa správne?

„V procese rozlišovania povolania nie sme nikdy sami, lebo každé povolanie sa rodí a formuje v Cirkvi.“

14.01.2022

Apoštoli premýšľajú nad Ježišovým nedávnym stretnutím s bohatým mladíkom a nad tým, ako sa to skončilo: mladý muž *odišiel smutný* (Mt 19,22). Možno ich znepokojilo,

ako sa Ježiš naňho zahľadel s bolesťou v očiach: *bohatý ťažko vojde do nebeského kráľovstva*. Tak ako aj pri iných príležitostiach, Peter ako hovorca všetkých predostiera Pánovi ich obavy: *Pozri, my sme opustili všetko a išli sme za tebou. Čo z toho teda budeme mať?* Aj Svätý Josemaría v ťažkom období pre Dielo adresoval Pánovi ako dobrému priateľovi podobné slová: „Čo s nami bude? ... Čo s nami teraz spravíš? Nemôžeš opustiť tých, ktorí v teba vložili svoju dôveru!“[1]

Čo so mnou bude?

Začiatok povolania, rovnako ako začiatok každej cesty, prináša so sebou prvok neistoty. Ak Boh dopustí, aby do nášho srdca vstúpil nepokoj, a keď začneme vnímať, že by nejaká konkrétna cesta mohla byť pre nás tá pravá, je prirodzené, že sa začneme sami seba pýtať: je to tá správna cesta?

Čo sa skrýva za touto pochybnosťou? Najskôr treba povedať, že tento strach je celkom normálny. Strach o náš život, strach z rozhodnutí: nevieme, čo nám budúcnosť prinesie, kam nás táto cesta zavedie, lebo sme ňou ešte nešli. Táto pochybnosť je tiež znakom našej túžby urobiť správne rozhodnutie. Chceme, aby mal náš život hodnotu, aby po nás niečo ostalo. Každé veľké a krásne úsilie od nás vyžaduje to najlepšie, čo v nás je, a nechceme veci uponáhľať. No ten najhlbší dôvod je jednoduchší a zároveň záhadnejší: Boh nás hľadá a my chceme žiť s ním. Zvyčajne sa nebojíme Boha, ale bojíme sa samých seba. Naša vlastná krehkosť v porovnaní s obrovskou Božou láskou nás znepokojuje. Myslíme si, že sa jej nikdy nevyrovnáme.

Keď sa Peter pýta Ježiša „čo s nami bude“, keď sa svätý Josemaría pýta Ježiša „čo s nami bude“, keď sa kresťan pýta Ježiša „čo so mnou

bude“, ak sa vydám touto cestou, ako Ježiš odpovedá? Ježiš prehovára priamo k nášmu srdcu a v jeho hlase počuť radosť a lásku. Hovorí nám, že každý z nás je Božia stávka a Boh svoje stávky nikdy neprehráva. Život v sebe zahŕňa dobrodružstvo, riziko, hranice, výzvy, úsilie, vyžaduje od nás, aby sme sa vzdali svojho malého sveta, ktorý dokážeme ovládať, a aby sme objavili krásu odovzdania svojho života niečomu väčšiemu, než sme my sami, čo naplno zasýti náš hlad po šťastí. Môžeme si predstaviť ten dychtivý pohľad v Ježišových očiach, keď hovorí slová, ktoré rezonovali a budú rezonovať v mnohých srdciach: *každý, kto pre moje meno opustí domy alebo bratov a sestry, alebo otca a matku, alebo deti, alebo polia, dostane stonásobne viac a bude dedičom večného života* (Mt 19,29). Boh nikdy nedáva polovičato.

Nemôžeme však očakávať, že dostaneme od Boha dokonale jasné odhalenie jeho plánu, alebo že nám ho nadiktuje do detailov. Boh má s nami nejaký plán, no ráta aj s našou iniciatívou. „Ak si človek nie je istý, či má od Boha nejaké špecifické povolanie, musí si pýtať svetlo Ducha Svätého, aby odhalil svoje povolanie. No ak daný človek a tí, ktorí mu majú v rozlišovaní povolania pomáhať (napríklad pri duchovnom vedení) nevidia žiadnu objektívnu prekážku, a ak Božia prozreteľnosť (zvyčajne skrze ľudí) viedla danú osobu k tejto skúsenosti, potom okrem toho, že si musí pýtať svetlo, je dôležité (myslím, že najdôležitejšie), aby prosil Ducha Svätého o „silu chcieť“, aby sa časom pomocou tej sily, ktorá pozdvihne slobodu, mohlo sformovať jeho večné povolanie.“[2]

**Nie sme sami: sprevádza nás
Cirkev**

V procese rozlišovania povolania nie sme nikdy sami, lebo každé povolanie sa rodí a formuje v Cirkvi. Cez našu matku Cirkev nás Boh k sebe priťahuje a volá nás, a Cirkev sama nás víta a sprevádza na našej ceste k Bohu.

Cirkev priťahuje. V priebehu celých dejín si Boh používa ľudí, ktorí svojím životom vytvárajú hlbokú brázdú a vyznačujú cestu sebadarovania aj pre druhých ľudí. Ich život, ideály a učenie nás inšpirujú a nenechávajú nás chladnými. Vyťahujú nás z nášho sebeckta a volajú k plnšiemu životu, životu lásky. Toto povolanie tvorí časť Božieho plánu – činnosti Ducha Svätého, ktorý nám pripravuje cestu.

Cirkev volá. Boh „si od nás nepýta povolenie, aby nám smel „skomplikovať“ život. Jednoducho doň vojde — a je to!“^[3] A aby tak mohol spraviť, spolieha sa na to, že jeho deti

pozvú aj ďalších, aby začali seriózne zvažovať možnosť, že by mu zasvätili svoj život. Ježiš prirovnáva nebeské kráľovstvo k veľkej hostine, na ktorej chce Boh hostiť všetkých mužov a ženy, vrátane tých, ktorí sa na začiatku javili ako nepozvaní (porov. Lk 14,15-24). A vskutku, Boh sa zvyčajne spolieha na *vonkajšie pozvanie*, aby jeho hlas zaznel v srdci človeka.

Každé povolanie v Cirkvi, ak naň človek s láskou odpovie, vedie k svätosti. Preto najlepším povolaním pre každého človeka je jeho vlastné. No žiadna cesta nie je už dopredu uzavretá. Život, ktorý vedie k Bohu v manželstve alebo v celibáte, je v princípe otvorený pre každého. Naša biografia, naše osobné dejiny postupne tvarujú našu cestu a predkladajú pred nás konkrétne možnosti. Naše rozhodnutia záležia na našej osobnej slobode: je to len rozhodnutie. Kristus chce, aby sme

sa rozhodovali slobodne: *kto chce ísť za mnou...* (Mt 16,24); *ak chceš byť dokonalý...* (Mt 19,21).

Čo však vedie človeka vybrať si konkrétne povolanie spomedzi všetkých možných? Naša sloboda vyhladáva veľké, božské horizonty lásky. Svätý Ignác Antiochijský povedal: „Kresťanstvo nie je záležitosť presvedčivých slov, ale veľkosti.“^[4] Stačí ho ponúknuť v celej jeho kráse a jednoduchosti, skrze život a slová, lebo k sebe priťahuje duše vlastnou silou, ak sa nechajú zavolať Kristom (porov Mk 10,21). Niečo vo vnútri človeka – veľmi intímne a hlboké, sčasti záhadné aj preňho samého – rezonuje a je v súlade s návrhom cesty v Cirkvi. Ako povedal grécky filozof: Podobné sa pozná podľa podobného.^[5] Autentický život ostatných kresťanov nás volá k tomu, aby sme sa aj my viac priblížili k Ježišovi a dali mu svoje srdce. Vidíme

príklady svätosti v ľuďoch okolo seba a pomyslíme si: „Možno aj ja...“ Je to to evanjeliové „Pod' a uvidíš,“ ktoré nás pobáda tu a teraz (Jn 1,46).

Cirkev víta a sprevádza. Každý človek, aj bez toho, že by zažil špeciálne volanie, sa môže vydať na životnú cestu služby a sebadarovania: v celibáte či v manželstve, v kňazstve atď. Pri rozlišovaní povolania jednotlivca sa treba pozrieť aj na pravý úmysel a schopnosti daného človeka a jeho alebo jej vhodnosť pre konkrétnu životnú cestu.

Toto rozlišovanie si vyžaduje pomoc druhých, najmä cez duchovné vedenie. Okrem toho si to vyžaduje aj rozhodnutie vedúcich danej inštitúcie v Cirkvi, ktorú rozhodujúci sa človek zvažuje ako svoju možnú životnú cestu. Prijímacia úloha Cirkvi spočíva aj v uistení sa, aby

každý pre seba našiel to vhodné miesto.

Ak sa nad tým zamyslíme, je to Božie požehnanie, že v momente, keď sa rozhodujeme o tom, akým smerom sa bude uberať náš život, nachádzame ľudí, ktorým dôverujeme a ktorí tiež dôverujú nám. A tak títo ľudia, ktorí majú hlbšie poznanie našej osobnej situácie, môžu spoľahlivo vyhlásiť: „odvahu, to zvládneš,“ máš potrebné podmienky alebo talenty na túto misiu, ktorá je pravdepodobne pre teba a ktorú môžeš prijať, ak skutočne chceš; alebo nám môžu povedať, tiež podľa najlepšieho svedomia: „toto asi nie je cesta pre teba“.

Povolanie je vždy situácia win-win, čiže situácia, v ktorej všetci vyhrávajú. Je to to najlepšie pre obe zúčastnené strany: aj pre danú osobu aj pre danú cirkevnú inštitúciu. Boh

Otec sleduje zblízka naše osobné dejiny svojou milujúcou prozreteľnosťou. Duch Svätý dal v Cirkvi vzniknúť inštitúciám a cestám svätosti, ktoré môžu byť kanálom a pomocou pre jednotlivé osoby. A je to tiež Duch Svätý, kto v konkrétnych momentoch života ľudí ich volá k tomu, aby svojím životom a sebadarováním obohatili tieto kanály v Cirkvi.

Krok viery: dôvera v Boha

Keď Ježiš videl veľký zástup, ktorý za ním prichádzal, spýtal sa Filipa: *Kde nakúpime chleba, aby sa títo najedli?* (Jn 6,5). Apoštoli si jasne uvedomovali, že nemôžu urobiť nič, aby nasýtili také množstvo ľudí. Mali len *päť jačmenných chlebov a dve ryby*, ktoré priniesol istý chlapec. Ježiš zobral chleby a zabezpečil jedlo pre všetkých, a ešte tolko ostalo, že povedal učeníkom: *Pozbierajte zvyšné odrobiny, aby nič nevyšlo*

nazmar! (Jn 6,12). Len Ježiš môže zabezpečiť, aby sa z nášho života nič nestratilo, aby bol službou celému ľudstvu; no my musíme zveriť všetko, čo máme, jemu. Potom môže robiť zázraky a prví, ktorí tým získajú, budeme my sami.

Ak dôverujeme Bohu a otvoríme mu dvere svojho života, pohne nás k súcití s veľkým množstvom ľudí, ktorí sú hladní po ňom, ako ovce bez pastiera. A uvedomíme si, že on sa spolieha na nás, aby sme jeho lásku priniesli všetkým týmto ľuďom. A tiež nás pohne k tomu, aby sme vyrazili na cestu, lebo ide o niečo, čo ďaleko presahuje naše vlastné predstavy. Uvedomíme si, že s Božou pomocou budeme napredovať: vložíme sa do jeho rúk, úplne sa spoľahneme na neho. A keďže Boh sa nám nevnucuje, je potrebný krok viery: „Prečo sa neodovzdáš Bohu raz a navždy... skutočne... teraz!?“[6]

Iste, treba veci dôkladne zvážiť. Cirkev toto nazýva obdobím rozlišovania. Treba však mať na zreteli, že „rozlišovanie nie je domýšľavou analýzou seba, egoistickou introspekciou, ale opravdivým vyjdením zo seba samých smerom k tajomstvu Boha, ktorý nám pomáha žiť to poslanie, ku ktorému nás povolal pre dobro bratov.“[7] Povolanie znamená vyjsť zo seba a opustiť svoju zónu pohodlia a osobnej istoty.

Ak sa rozhodneme skočiť s padákom, padák sa nám musí správne otvoriť, aby sme hladko pristáli. No najskôr musíme vyskočiť z lietadla s padákom, ktorý je ešte stále zatvorený. Aj s povolaním je to podobné. Musíme dôverovať Bohu a vzdať sa svojich vlastných istôt. Svätý Ján Chryzostom povedal: „Kým traja mudrci boli ešte v Perzii, videli iba hviezdu. No keď opustili svoje domovy, uvideli Slnko spravodlivosti.

Môžeme povedať, že ak by ostali v svojej krajine, prestali by vidieť hviezdu.“[8]

„Vieš, že tvoja cesta nie je jasná. — Nie je, pretože nenasleduješ Ježiša dosť zblízka a tak zostávaš v temnotách. — Tak na čo čakáš, aby si sa rozhodol?!“[9] Môžeme sa vydať na cestu len vtedy, ak si nejakú vyberieme a žijeme to, čo sme si vybrali. Aby sme aj ďalej videli hviezdu, musíme vyraziť na cestu, lebo Božie plány vždy prevyšujú naše schopnosti. Len ak mu dôverujeme, stávame sa schopnými. Na začiatku to nedokážeme a musíme rásť. No aby sme rástli, musíme veriť: *bezo mňa nemôžete nič urobiť* (Jn 15,55) – ale so mnou môžete všetko.

Je chybou stráviť mladosť čakaním na definitívne osvetenie a zjavenie svojej životnej cesty a nespraviť žiadne rozhodnutie. V dnešnej dobe máme aj jednu špecifickú prekážku:

mladí ľudia si robia tolko veľa selfíčok a vidia sa na toľkých fotografiách, že si môžu začať myslieť, že sa už dokonale poznajú. Avšak na to, aby sme skutočne objavili svoju identitu, musíme znova objaviť to, čo nie je v našom živote vidno: ten prvok *tajomstva*, Božiu prítomnosť a lásku voči každému z nás. Žiť naplno znamená objaviť a opustiť seba s dôverou v toto tajomstvo, pričom prijímame logiku a zdôvodnenie, ktoré nedokážeme celkom uchopiť.

Dejiny písané Bohom sa vyjavujú kúsok po kúsok. No cestou k dosiahnutiu našich najväčších snov, Božích snov, je dôvera, ktorá riskuje všetko. Ak sa necháme ako Božie deti viesť Duchom Svätým (porov. Rim 8,14), náš život dosiahne výšky, o akých sa nám ani nesnívalo. Takáto bola cesta troch mudrcov; Márie, dievčaťa, ktoré sa stalo Božou Matkou a Jozefa, tesára, ktorého si

Boh adoptoval za svojho otca; apoštolov, ktorí prekonali svoje pôvodné pochybenia a pochybnosti a stali sa z nich stĺpy, na ktorých bola postavená Cirkev; a mnohých ďalších kresťanov, ktorí nás už predišli a teraz nás sprevádzajú. Kto by len sníval o takomto veľkom tajomstve na začiatku svojho života? Všetko vidno jasne až na konci života. No ten koniec je možný len vďaka tomu, že na začiatku sa každý z nich rozhodol, že zanechá svoje falošné istoty a vrhne sa do silného náručia Boha Otca.[10]

A tak, keď už prebehlo rozlišovanie a konkrétne povolanie definitívne nadobudlo jasné kontúry, na to, aby mohol človek napredovať, je potrebný krok viery: povedať „áno“. Rozlišovanie môže byť završené len týmto spôsobom, a preto Cirkev so svojou stáročnou múdrosťou predvídala sériu krokov, ktoré treba urobiť, aby definitívne zistila

vhodnosť osôb pre konkrétne cesty povolania. Takýto postup prináša do srdca človeka veľký pokoj a posilňuje rozhodnutie dôverovať Bohu, ktorý vedie človeka na cestu sebadarovania. Nepochybujeme o Bohu, ale o sebe, a preto dôverujeme jemu a Cirkvi.

Našou úlohou je zvážiť všetko, čím sme a čo máme, aby sme mohli ponúknuť všetko, ako čítame v podobenstve o talentoch (porov. Mt 25,14-30). Nemôžeme si nič schovať a nechať pre seba, nepodeliť sa o to a neinvestovať to. Toto je kľúč k zrelému a úprimnému rozhodnutiu: pripravenosť a ochota dať všetko, celkom sa odovzdať do Božích rúk bez toho, aby sme si niečo vyhradili len pre seba, a zároveň si uvedomovať, že toto naše sebadarovanie prináša pokoj a radosť, ktoré nepramenia z nás samých. Tak sa v nás môže zakoreniť

hlboké presvedčenie, že sme našli svoju cestu.

Pri rozlišovaní svojho povolania sa Mária pýta anjela: *Ako sa to stane, veď ja muža nepoznám?* (Lk 1,34). Anjel je posol, prostredník, ktorý hovorí to, čo počul od Boha. Mária si nekladie žiadne podmienky, ale pýta sa, aby lepšie pochopila. A anjel ju uistuje: Duch Svätý bude konať, lebo čo som ti povedal, to prevyšuje tvoje chápanie, ale *Bohu nič nie je nemožné* (Lk 1,37). Ak sa aj naša Matka Mária potrebuje pýtať, nie je žiadnym prekvapením, že každý z nás sa musí pýtať a prosiť o radu, keď začneme vo svojom vnútri cítiť Božiu lásku. Čo mám robiť, aby som mu dal svoj život? Aká je podľa teba pre mňa cesta, na ktorej nájdem šťastie? Aké je pekné nechať si poradiť, aby sme mohli povedať áno, plní radostnej slobody a dôvery v Boha, aby sme sa

mohli celí vložiť do jeho rúk: *nech sa mi stane podľa tvojho slova.*

Pablo Martí

[1] Andres Vázquez de Prada, *The Founder of Opus Dei*, 3. vyd., Scepter, s. 27-28.

[2] Fernando Ocáriz, “Vocation to Opus Dei as a Vocation in the Church,” in *Opus Dei in the Church*, Four Courts Press – Scepter Publishers, 1994, s. 89.

[3] Sv. Josemaría, *Vyhňa*, bod 902.

[4] Sv. Ignác Antiochijský, *List Rimanom*, č. 3.

[5] Aristoteles, *O duši* I, 2.

[6] Sv. Josemaría, *Cesta*, bod 902.

[7] František, apošt. exhort. *Gaudete et exsultate* (19.3.2018), č. 175

[8] Sv. Ján Chryzostom, Homílie o Evanjeliu podľa Matúša, VII, 5.

[9] *Cesta*, bod 797.

[10] Porov. Sv. Josemaría, *Krížová cesta*, siedme zastavenie.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/nieco-
velke-a-nech-je-to-laska-viii-rozhodnem-
sa-spravne/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/nieco-velke-a-nech-je-to-laska-viii-rozhodnem-sa-spravne/) (07.08.2025)